

CIVITATIS

Szerző:

Erdei Sándor

Ma nyílik meg „Szovjet Festőművészet” c. kiállítás

Hely: *Aranytér belm*

Idő: *1919*

Személy:

Helyszám:

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

1. oldal 1. kötet

Ma délután nyílik meg Révai Zsigmond népművelési miniszter és minnora, a szovjet nagykövetség gyűjtője a Szovjet Festőművészet mű kiállítását a Nemzeti Szalonon. A nagy művészeti eseményt nagy érdeklődéssel várja az egész magyar közvélemény. A művészek „ad”, problémáik megoldására se-

Ebből az akadémikus megrekedésből a tavaszi Szovjet Kultúra Hónapja mozdította ki művészeti életünket. Finogonov festőművész előadásai és az előadásokat követő viták megmutatták, hogy a szocialista realizmus megvalósítása a képzőművészetben nem egyik vagy másik irány feltétlen győzelmét je-

— Ez a felismerés azonban még nem oldotta meg képzőművészetünk főkérdéseit. A művészet „külön szabadságának” lávei újabb érvekkel szítotték régi álláspontjuk védelmére. Az érvek között — valljuk csak be — nem utolsó sorban szerepeltek azok a feleltőlten gyanúsítások, amelyek a Szovjetunió képzőművészetét illették. Hogy a szovjet művész a nép számára érthetően beszél — kényes izlésű nyelveink némelyike ebben a művészet „lealacsonyítását” látta. Hogy a szovjet képzőművészet félrerag minden polgári maradványt, következetesen leszámol a művészet polgári forradalmának minden állagságával — érzékeny széplelkeink ebben „elmaradottságot” szimatoltak. A legfőbb hiba pedig az volt, hogy valóban haladó művészeink nem elég határozottan utasították vissza ezeket a gyanúsításokat, nem elég következetesen vették fel a harcot az efféle bomlasztó irányzatokkal szemben.

Egyetlen „mentség” az volt idáig, hogy a magyar művészeknek, a magyar közönségnek nem volt alkalmuk a szovjet képzőművészet törekvéseit kifejező eredeti alkotásokat látni. Most itt az alkalom. Nem véletlen, hogy a szovjet festőművészet első magyarországi kiállításán a művek lelkes üdvözlése mellett ez a gond: a mi képzőművészetünk szocialista fejlődésének gondja foglalkoztat bennünket. Ugy érezzük, akkor értékeljük helyesen a szovjet

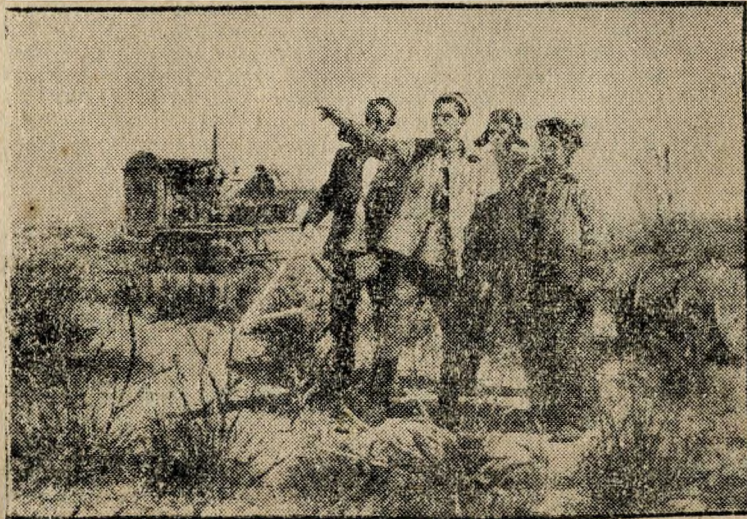
képművelést, ha annak tanulságait azonnal érvényesnek tekintjük magunkra nézve is. A szovjet művészek — elsősorban Alexandr Geraszimov, Jefjanov, Korin, Szergej Geraszimov, Maskov és Maximenko — képei most nagyon érthető, világos nyelven hangsúlyozzák számunkra: a művész munkájának csak az ad értelmet, ha a dolgozó nép életéről, a nép számára érthetően beszél. Ennek az igénynek a kielégülése foglalja magában a művészet legmagasabbrendű feladatait

Erdei Sándor

séget és átmutatást várnak a kiállítástól, a közönség pedig azt a szabványt nagy élményt várja, amit a szocialista művészet szemellete jelent.

A kiállítás teljes mértékben megfelel ennek a várakozásnak. A hat-négy festmény ugyan nem adhat teljes áttekintést a ragyogó eredményekben gazdag szovjet festészet múltjáról és eredményeiről, de hangsúlyosan képviseli ennek a művészetnek főbb törekvéseit. A állítás — ha vázlatosan is — bemutatja azt a fejlődést, amelyet a forradalom előtti idők haladó művészeitől a mai leghatározottabban vezet. Ebben a fejlődésben mindig szívesen, de mindig nemcsak résztvesznek a Szovjetunió művészeinek művészei is. A tanulságok szinte beláthatatlan

lent a többiek fölött. Azt jelenti, hogy mindegyik irány lemond arról a törekvéséről, hogy a maga előttéltetserű — így a néptől is távolálló — formai elképzeléseibe igyekszik belekényszeríteni a szocialista építés minden területén fejlődésnek indult új életet. Lemond arról a hazug igényről, hogy pusztán formai törvényeknek — látszólag a művészet követelményeinek, valójában pedig a tőkés polgár szemléletének — igyekezzen alárendelni azt a való életet, amely a fejlődés ellenállhatatlan törvényeit követve, a termelés, a kulturális haladás új meg új eredményeit hozza létre. A szocialista realizmus tehát nem formai kérdés, hanem az élet szocialista szemléletének kérdése.

Abdullajev, üzbec szovjet művész festménye: „A puszta meghódító.”